

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 marca 2019 roku odmówił B. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia

18 kwietnia 2019 roku ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. /decyzja – k. 20 – akta ZUS/

W dniu 29 maja 2019 roku ubezpieczona B. K. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. /odwołanie – k. 3 – k. 5/

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 17 czerwca 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie – k. 11 – k. 11 verte/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. K. urodziła się w dniu (...). /okoliczność bezsporna/

Posiada wykształcenie średnie techniczne – technik włókiennik. Obecnie pracuje jako pracownik produkcji. /okoliczności bezsporne/

W dniu 27 października 2017 roku skarżąca uległa wypadkowi przy pracy. /okoliczność bezsporna/

W okresie od dnia 28 kwietnia 2018 roku do dnia 22 kwietnia 2019 roku wnioskodawczyni miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy. /decyzje: k. 8 – k. 9; k. 19 – k. 20; k. 27 – k. 28; k. 32 – k. 33 – akta ZUS/

B. K. w dniu 27 października 2017 roku uległa wypadkowi przy pracy, po którym przez 180 dni była uprawniona do zasiłku chorobowego, a następnie przez rok – do świadczenia rehabilitacyjnego. /niesporne/

W wyniku tego wypadku wnioskodawczyni doznała złamania trzonu kości udowej lewej, bez istotnego upośledzenia funkcji kończyny, które zostało wygojone. Doznała także w 2018 roku urazu kolana lewego z uszkodzeniem (pęknięciem) łąkotki przysrodkowej, obecnie bez zmian urazowych i bez upośledzenia funkcji kolana. Z ortopedycznego punktu widzenia wnioskodawczyni jest zdolna do pracy, nie utraciła w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Nie stwierdza się u niej upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie jej za częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy. /opinia biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej dr M. S. – k. 32 – k. 35, pisemna opinia uzupełniająca – k. 61 – k. 63/

W dniu 5 marca 2019 roku B. K. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. /wniosek – k. 1 – k. 3 – akta ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawczyni i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznał u niej przebyte złamanie prawej kości udowej leczone operacyjnie bez upośledzenia sprawności ruchowej. Orzeczeniem z dnia 29 marca 2019 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. /orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 13 – k. 13 verte – akta ZUS, opinia lekarska Lekarza Orzecznika ZUS – k. 249 – k. 251 – dokumentacja orzecznicza – lekarska ZUS/

W dniu 1 kwietnia 2019 roku wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS wskazując, że w jej ocenie stan jej zdrowia nie uległ poprawie i nie pozwala na podjęcie pracy. /sprzeciw – k. 252 – k. 235 – dokumentacja orzeczniczo – lekarska ZUS/

Komisja Lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawczyni i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u niej przebyte załamanie trzonu kości udowej prawej leczone operacyjnie – bez istotnego upośledzenia sprawności. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 18 kwietnia 2019 roku uznała, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. /orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 19 – k. 19 verte – akta ZUS, opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS – k. 256 – k. 257 – dokumentacja orzeczniczo – lekarska ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłego specjalisty z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał powyższą opisaną opinię biegłego za wiarygodną, gdyż jest rzetelna i sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Opinia została sporządzona w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki badania bezpośredniego. Biegły zdiagnozował schorzenia, ocenił ich wpływ na sprawność organizmu i zdolność wnioskodawczyni do wykonywania pracy, odnosząc swą ocenę do jej doświadczenia i kwalifikacji zawodowych. Opinia jest pełna i nie zawiera braków, które pozbawiałyby ją mocy dowodowej. Ponadto została przekonująco uzasadniona, a zawarty w niej końcowy wniosek orzeczniczy logicznie wynika z przeprowadzonego badania i analizy dokumentacji medycznej.

Biegły w opinii uzupełniającej odniósł się do podniesionych przez ubezpieczoną zarzutów, jednoznacznie stwierdzając m.in., że kończyna dolna lewa wnioskodawczyni nie uległa skróceniu, a wydłużeniu o 1 – 1,5 cm, a wyrównanie tej dysproporcji możliwe jest przez włożenie wkładki korkowej pod piętę kończyny przeciwnej oraz, że nie wpłynęło to i nie mogło wpłynąć na powstanie zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych w obrębie kręgosłupa szyjnego. Wskazał także wprost, że wygojone złamanie kości udowej lewej nie powoduje żadnego ograniczenia ruchów w stawach tej kończyny. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje stanowisko, że odwołująca nie utraciła w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez nią kwalifikacji.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów i dotyczące zasad prekluzji. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

Dlatego też Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza ortopedy, gdyż w ocenie Sądu, nie podważył on w sposób przekonujący miarodajności złożonej opinii i nie podniósł żadnych uzasadnionych zarzutów merytorycznych względem tej opinii.

Sąd, oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanego w sprawie biegłego.

Sąd nie uwzględnił także wniosku pełnomocnika wnioskodawczyni o dopuszczenie dowodu z przesłuchania odwołującej na okoliczność warunków jej pracy oraz sposobu przeprowadzenia badania przez biegłego oraz aktualnego stanu zdrowia, gdyż w większości te okoliczności mogą być wyłącznie przedmiotem oceny biegłego lekarza. Bez znaczenia dla sprawy pozostaje bowiem subiektywna ocena odwołującej o stanie jej zdrowia i przydatności

do pracy. Ponadto opinia biegłego odnosi się do wszystkich zarzutów postawionych temu dowodowi, które zostały podniesione.

Nadto należy wskazać, że Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawczyni, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opinii biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U.

z 2018 r., poz. 1376 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 16 ust. 1 analizowanej ustawy ustalenia tej niezdolności i jej związku z chorobą zawodową lub z wypadkiem przy pracy dokonuje lekarz orzecznik ZUS.

Stosownie do art. 17 ust. 1 cytowanego aktu prawnego przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego stosuje się, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy, odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku Nr 1270, ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 tej ustawy warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku

przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Należy przy tym podnieść, że w sprawie dotyczącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dokonuje się oceny stanu zdrowia ubezpieczonego z daty wydania decyzji (por. wyrok z 25 stycznia 2005 r., opubl. I UK 152/04, również wyrok z 12 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 93/04, opubl. OSNP rok 2005, nr 16, poz. 254, wyrok z 20 maja 2004 r., sygn. akt II UK 395/03, OSNP rok 2005, nr 3, poz. 43).

W postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i w takiej sytuacji sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłego sądowego, choć też ostatecznie decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy ma znaczenie prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., sygn. akt III UK 30/09).

W sprawach o prawo do renty nie wystarczy udowodnienie, że występują określone schorzenia, lecz konieczne jest wykazanie, w jakim stopniu wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1.12.2000 r., sygn. akt II UKN 113/00, OSNP rok 2002, nr 14, poz. 343). Polemizowanie z oceną biegłego, z powoływaniem się na własną ocenę medyczną, nie jest wystarczające do podważenia fachowo sporządzonej i miarodajnej opinii biegłego sądowego.

W odniesieniu do odwołującej nie został spełniony warunek niezdolności do pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego specjalisty z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej Sąd ustalił, że występujące u wnioskodawczynie schorzenia nie powodują niezdolności do pracy.

Jak wynika z opinii biegłego u wnioskodawczynie rozpoznano wygojone złamanie kości udowej lewej, bez istotnego upośledzenia funkcji kończyny oraz przebyty uraz kolana lewego z uszkodzeniem (pęknięciem) łąkotki przyśrodkowej, także bez upośledzenia funkcji kolana. Wnioskodawczynie jest zdolna do pracy zarobkowej i nie utraciła w stopniu znacznym tej zdolności zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Opinia biegłego może być oceniona przez Sąd i podważona dowodem z innej opinii. Ubezpieczona, jak każda strona w procesie, w myśl art. 6 k.c. winna dowodzić swoich racji, a nie tylko przedstawiać poglądy. Podniesione przez pełnomocnika wnioskodawczynie wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza ortopedy oraz o przesłuchanie odwołującej, nie mogły zostać uznane za zasadne. W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się argumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności wskazanej opinii opartej na dokumentacji medycznej zgromadzonej w postępowaniu rentowym oraz na badaniu przedmiotowym odwołującej.

Sąd stwierdził, że sporządzona opinia biegłego w sposób dostateczny wyjaśniła kwestię braku istnienia całkowitej oraz częściowej niezdolności do pracy odwołującej. Sąd, opierając się na przytoczonej opinii, uznał ją za kompletną i spójną, a tym samym mogącą stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia. Z opinii jednoznacznie wynika, iż stan zdrowia odwołującej nie daje podstawy do przyjęcia, że jest ona osobą niezdolną do pracy całkowicie ani częściowo. Podkreślić należy, że biegły nie stwierdził także znacznego stopnia naruszenia sprawności organizmu, a tym samym brak jest możliwości przyznania prawa do renty.

Wbrew twierdzeniu pełnomocnika skarżącej – biegły w swych obu opiniach pisemnych udzielił wyjątkowo kompletnych, rzeczowych i bezstronnych wyjaśnień co do treści tego dowodu.

Mając na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.

P.B.